

צבע דפוס, 100 x 70

ציור הוא קודם כל טוב, משמעותי או לא. מוטי כהן מצייר ציור טוב, מוותר על המיותר ונוגע בעיקר. "אינני מחפש ביצירותי את החידוש... יכולתן של העבודות להיות אקטואליות בנויה על נגיעתן בחיים ובמוות, במצוקתו, שייכות ווחרדתו של האדם".

ציוריו עוסקים באדם, בנוף, ובטבע הדומם. ציור המתקרב אל גבול המופשט מבלי לנתק את הקשר אל האובייקט במציאות. בשפה של ניגודים הוא נע בין אקספרסיה, לנזירות מרוסנת. בין משטח ריק - לבן, לדחיסות צבעונית. בין קוויות מתפרצת למשטחי צבע שטוחים וברורים.

דמויותיו הבודדות הופכות למבנה נטול גפיים, מוותרות על איברי תנועה, נשארות נטועות באדמה או מחוברות לעולם הרוח. מייצגות מצבים אנושיים, חיים ומוות, אהבה, בדידות, התבוננות.

לדבריו "הדמויות הן ביטוי לחוסר האונים, לבדידות ולזמניות של האדם".

נופיו חסרי הצל מוארים באור מקומי, סקאלת הצבעים שלהם אישית מאד. לעיתים נמצא בין נופיו מבנים מיותמים אשר קיומם מנכיח את מציאות האדם בטבע.

בדומה לאורי רייזמן, בא מוטי אל הנוף עם אגו מינימלי, המרחק בינו לבין הנוף הופך לאינסופי ואפסי גם יחד.

ציוריו מדברים על הפרטי ונוגעים באוניברסלי.

ההתרשמות מיצירתו מובילה אסוציאטיבית למאבק פנימי שבין השפעות המזרח על אישיתו המערבית. אותו מאבק פנימי חסר מנוח שלרגע יוצר על הנייר ציור זני ממש ולרגע הוא תוקפני, ציני ומשולח רסן.

מוטי כהן מחובר לציור במיטבו. ניכרת אצלו השפעה של גרוס, רייזמן, ארוך, אורי, מילטון אברי, הוקני, בייקון ואחרים.

אכן תערוכת ציור-ציור, פותחת את העונה בגלריה בכברי.